

S kreditkou na Tour

Začalo to možná na ranní silvestrovské vyjíždce, která se pravidelně koná v Táboře, nebo až večer u piva a chlebičků, když tě napadají ty nejláznivější nápady. Jako třeba tenhle: „Pojedem na Tour, ale žádná trapárna s autem – vezmeme jen něco do kapsy, kreditku, kolo a tradá.“

Byl konec roku 2015 a v příjemném kolektivu bývalých závodníků a hobby jezdců se zrodila akce „S kreditkou na Tour de France“. Netrvalo dlouho a v hlavách čtyř přátel získala akce reálné obrysy. Tom, Ziky, Ondra a Fil – parta, ve které se snoubí zkušenosti z profipelotonu s nadšením amatérských závodníků a klídkem cyklistů pohodářů. Určité pochybnosti vyvolával fakt, že kapsy dresu jsou i pro tu nejmenší vrstvu civilního oblečení poněkud malé a nikdo z nás také nechtěl vyrazit bez vesty nebo pláštěnky. Pár dní před plánovaným odjezdem nás však od sebevražděné mise bez druhé vrstvy oblečení spasil objev podsedlové brašny akceptovatelné velikosti. Ta nejen že odlehčí kapsám, ale nebude vyžadovat batoh a ani přidělení nosičů na naše silniční kola – no jak bychom pak vypadali! Díky rozšíření „zavazadlového prostoru“ jsme s sebou mohli vzít pár kusů oblečení navíc, čímž se zcela zásadně zlepšil cestovatelský komfort skupiny.

OK, věci máme, zima nám nebude, důležitější ale bylo, zda tam dojedeme i s minimálním počtem najetých kilometrů. V létě roku 2016 jsme měli najeto mezi třemi až pěti tisíci kilometry. Filip navíc nikdy opravdu nezá-

vodil a právem byl považován za „odvážlivce z lidu“. Ondra i Tom za sebou sice mají závodní kariéru, ale to už je pravěk. A Ziky? Ten pravidelně jezdí amatérské ligy, ale nikdo netušil, co s jeho pohublým tělem udělají denní dávky sahající přes 160 km.

Byli jsme připraveni čelit výzvě a vyrazit. V roce 2016 se nám podařilo napříč starým kontinentem absolvovat trasu o délce 1111 km za 8 dní. Letos nás čekala další výzva. Najetých kilometrů ubylo u většiny účastníků. Pro adaptaci organismu tak muselo stačit jen několik stokilometrových tréninků. Po studiu itineráře Tour 2017 bylo jasné, že bude nutné trasu prodloužit. Přitom jsme si poněkud odvážně neponechali žádnou časovou rezervu a na dojetí do Francie nám muselo stačit pouhých sedm dní. Podle plánu jsme vyrazili z Tábora a cílem pro nás mělo být francouzské město Romans-sur-Isère, které hostilo dojezd 16. etapy Tour de France.

Jak probíhala naše jízda připomínající film s názvem „Zastav se a nepřezívej“ vám přiblížíme v následujících odstavcích.

1. etapa: Tábor-Klatovy, 12. července

DĚLKA 155,5 KM, ČAS 5:21 HOD, NASTOUPÁNO 2137 M

Slavnostní start jsme i po roce situovali na Žižkovo náměstí v Táboře a výletním tempem se za dozoru starosty města přesunuli na start oficiální – do naší WallClub centrály v Sezimově Ústí, kde jsme se s dalšími kamarády rozloučili u piva a tradičního štrůdlu se šlehačkou. Všichni tak nějak tušíme, že na takovou dávku energie budeme o pár dní později rádi vzpomínat. Ještě pár společných fotek “za čerstva” a ve 14:00 ostrý start.

Hned na 16. kilometru první komplikace – Zikymu praskl popruh od Made in China brašny, která sice přežila loňskou cestu, ale po zimním spánku se na ní projevil konstrukční nedokonalosti. Brašna drží pod sedlem jen díky pár stehům, což nikomu na klidu nepřidalo. Ještě nejsme tak daleko od domova, kde má Filip naštěstí záložní brašnu. Nabíráme sice zpoždění, ale pro jistotu s sebou bereme i šití a popruhy z jiného batohu jako pojistku. Kamarád Standa nás doprovodil až za Týn nad Vltavou, odkud už pokračujeme jen ve čtyřech. Bojujeme s protivětrém a nešetříme se, neboť to vypadá, že nás už za kopcem ve Strakonících zastihne bouřka. Nemýlili jsme se. Déšť jsme přečkali pod přístřeškem u obchodního centra a volný čas využili k zamluvení prvního ubytování poblíž Klatov. Platíme kreditkou. Silnice uschla a objednané ubytování stanovilo cíl první etapy, kam jsme dorazili ve večerních hodinách.

2. etapa: Klatovy-Essing (Německo), 13. července

DĚLKA 165,1 KM, ČAS 5:42 HOD, NASTOUPÁNO 2412 M

Ráno v Klatovech bylo chladné a nebylo divu, že nám úplně neuschly dresy (byť máme vlastní figle na rychlosušení). To na nás doschne. Vyrazili jsme směrem k německým hranicím. Kopec na Svatou Kateřinu byl prv-

ním z prudkých a nepříjemných, které nás provázely celým dnem – k tomu s velkým protivětrém a vodnatými mraky. Kus za hranicemi si Filip postěžoval na bolest v pravém kolenu a nakazil tím i Toma – šíření těchto nemocí vzduchem jsme sice neprokázali, ale něco na tom bude. Na 60. kilometru jsme využili zkušeností „kolenářů“ a s chirurgickou přesností vložili do treter pod malíček a patu podložky z pohozeného kartonového obalu od pizzy. Cílem je změnit polohu chodidla patentovanou technologií Pizza Geometry a ulevit od bolesti. Jedem dál...

Kopcovitá etapa s převýšením přes 2000m nebyla zrovna v plánu a brala nám značné množství energie. Kopce mizí až s překročením Dunaje, dokonce se i otepluje. Ubytovali jsme se v krásném prostředí pod skalou v Essingenu a měli tak klid přečíst první vzkazy a pozvání na pivo přes náš web – o motivaci na další den je postaráno.

3. etapa: Essing-Ichenhausen, 14. července

DĚLKA 188 KM, ČAS 6:08 HOD, NASTOUPÁNO 1570 M

Ondra opětovně analyzoval plán trasy a přišel se závěrem, který nikdo z nás nechtěl slyšet. “Je třeba přidat, pánové. Pokud nenavýšíme denní dávky kilometrů, je náš časový plán v čudu.” Ukázalo se, že ani 180 denně by nemuselo stačit – na řadu přichází jedno z pravidel našich cest – „Musíš to přijmout”.

Na windy.com se objevila prognóza přivalového deště – nebe potvrzuje. Poprvé jsme zakotvili už na 60. kilometru. Znovu jsme využili „dešťovou“ pauzu a rychle se najedli v řeznictví. Výborné špeclé a sekanou jsme si nemohli vynachválit. Bouře nás naštěstí o chlup minula. Etapa byla relativně rovinatá. Jediné, co nás trochu trápilo, byly stezky pro cyklisty, které značně narušují tempo – hlasité projevy projíždějících řidičů nás ale na silnici prakticky nepustily. Větším nepřítelem bylo počasí - další

Plně vybavené kolo včetně digitálního centra ukrytého v rámové brašně (powerbanka s kabelem a wi-fi). Majitel těsně před odjezdem vysoké ráčky nahradil nižším profilem kvůli obavě z bočního větru.

Vložení podložky do tretry

Hledání na booking pod stromy v dešti

Stoupání až do 1000 m

bourče se už vyhnout nelze a i přes změnu trasy, kterou je Tom schopen naplánovat za pár sekund, a pár nadávek na nedokonalost "bajkových" map, jsme odsouzeni k první sprše. Zkratky nám věnovaly poslední suchou hodinu. Pod korunami stromů jsme v pláštěnkách hledali další ubytování.

„Kluci je tu za osmičku ubytko, 17 km od nás...“

„To je drahý“ ozvala se grupa.

„Dál je tu něco za bůra se snídaní, 33 km od nás v Ichenhausenu.“

„Jasný, ber to.“

Kreditka nás zase podržela, ale my museli máknout – pršet stejně nepřestane. Dnes 188 km a celé proti větru.

4. etapa: Ichenhausen–Sigmaringen–Donauesschingen, 15. července

DĚLKA 188 KM, ČAS 6:16 HOD, NASTOUPÁNO 2124 M

Po snídani ve městě, které žije místním festivalem, jsme vzali kola a po krátkém očištění papírovými ubrusky a namazání řetězu olivovým olejem vyrazili za doprovodu dechovky. Čekal nás obávaný Schwarzwald s jeho nechvalně známými prudkými kopci. Silný protivítr cestu i nadále ztěžuje a nenechává nás vydechnout – na to se zvyknout nedá. Na azurovou oblohu si ale zvykneš rád.

Tom si prosadil první zastávku až po stém kilometru – čím dál zastavíme, tím míň zastávek absolvujeme. Ziky tak raději hodil do kapsy o pár traťovek víc, aby uspokojil vysoké nároky organismu. Jeho špičky nám dokázaly, že je dnes pohonem naší skupiny. Po 110 kilometrech jsme dorazili

do Sigmaringenu...a nebyli jsme sami. Po chvíli připlula i malá ponorka a naše rozdílné názory na nejlepší místo k obědu způsobily první chvilkové rozdělení skupiny. Tom a Ziky v pravém rohu (kebab mimo centrum), Filip s Ondrou v levém rohu (pizzerie na náměstí). Jiné řešení nemáme. Po hodině jsme se znovu sešli s úsměvy na rtech – břicho plný, všechno dobrý. Doplnili jsme vodu, hodili nové powerbary do kapes, jedno selfie s hradem a v lajně pokračujeme dál. Dojeli jsme do Donaueschingenu a i když je kolem ten obávaný Schwarzwald, kopce se nekonaly. Alespoň ne ty zákeřné. Máme 188 km. I přes únavu je nám večer v hotelové restauraci dobře, točíme videa pro kamarády a spát jdeme kolem púnoci.

5. etapa: Donaueschingen–Freiburg–Sochaux (Montbéliard, Francie), 16. července

DĚLKA 180 KM, ČAS 5:47 HOD, NASTOUPÁNO 1613 M

Šestkrát zamáčklej budík. Víčka těžký jak naše nohy, ale ta snídaně! To dodá energii i náladu. „Mmmm, míchaný vajíčka,“ pošmakuje si Ziky a Ondra, „...a hektolitry kafe,“ libuje si Tom. Fil usrkává espresso s koláčky a klasicky mlčí. Před odjezdem jsme v hotelové garáži našli velkou pumpu, dofoukli kola a černého Petra si pro dnešek vybral Ziky. U zánovní pumpy mu praskla rukojeť a tak šel kápnout božskou na recepci – karma je svině. Odpustek 20 eur za zničení je vlastně koupí. Recepční mu pumpu věnovala a ostatní se jen divili, co s ní jako hodlá dělat, když s úsměvem na tváři a velkou pumpou v ruce vyšel před hotel. Ziky zánovní pumpu s poloviční rukojetí daroval místní obyvatelce, které se po ránu rozzářily oči nadšením.

UKÁZALO SE, ŽE ANI 180
DENNĚ BY NEMUSELO STAČIT –
NA ŘADU PŘICHÁZÍ JEDNO
Z PRAVIDEL NAŠICH CEST –
„MUSÍŠ TO PŘIJMOUT“.

Sedli jsme na naše oře a jeli se utkat se Schwarzwaldem. Malebná krajina, až romantická. Stoupali jsme zhruba hodinu až do výšky 1000 m n. m. Trefit jedinou silnici s jedním jediným kopcem namísto mnoha stoupání byl zázrak. Po panoramatickém výhledu jsme si rychlostí až 90 km/h užili dlouhý sjezd do Freiburgu, města ideálního pro krátkou pauzu, které nás přivítalo „českou plzní“ v samém srdci historické části.

Vyrazíme s dalším zpožděním, u mekáče byla fronta. Po překročení německo-francouzské hranice tvořené Rýnem jsme naplno vychutnávali francouzský venkov a slunce nad obzorem. V tu chvíli na jednom z retardérů, typických pro tuto oblast, praská Zikymu řemen i u zapůjčené brašny – kárma se zapomněla u mekáče. Rychlá oprava pomocí náhradního popruhu se zdařila, stejně jako objednání ubytování v Sochaux nedaleko Montbéliard. Je neděle a máme celkem problém s restauracemi a obchody. Dva kiláky pěšky do jediné otevřené pizzerie nejsou zadarmo. Zítřka si přivstaneme, jen dvoukilo nás může vrátit do hry.

6. etapa: Sochaux (Montbéliard)–Dole–Villemotier, 17. července

DĚLKA 229 KM, ČAS 7:21 HOD, NASTOUPÁNO 2443 M

Probudili jsme se do azurového rána. Snídaně byla špičková. Každý ráno vypil dva litry čerstvě vymačkané pomerančové šťávy a do hlavy natlačil kilo místních „le baguette“. Pochoutka. Rukávky, funkční triko a pláštěnky ode dneška patří hluboko do přeplněné brašny. Dres jsme navlékli na holo kůži ve snaze uchladit se už od výjezdu. Jak nám první minuty jízdy napověděly, pitný režim bude nesmírně důležitý. Je pondělí a obchody by měly být otevřené – doufáme. Projeli jsme oblastmi Doubs a Jura a exzavodáci tam zavzpomínali na krušné chvíle z místních etapových závodů.

Prvním milníkem dne bylo město Dole. Mezi Tábořem a Dole je historické přátelství a jako „táborští vyslanci“ máme nepsanou povinnost se zde alespoň zastavit. Dole je však pro nás ten den neskutečně daleko a být se snažíme doplňovat tekutiny, tak nás postupně zmáhá dehydratace. Rovina před Dole se zdá být nekonečná a věž v dáli se vlní jako „fata morgana“. Bude to dlouhý den.

Zastávka v Dole u kostela na jídlo a dvě piva s vodou nás přišly na nemilých 105 eur z kreditky, ale brzy jsme to nechali za hlavou. Jako by si dal Ondra se Zikym za úkol udělat Tomovi a Filovi ze života peklo. Patnáctikilometrové špičky průměrem 40 km/h. Uf. Navíc Tomovi spadl poslední Powerbar, zamáčkl slzu, ale z háku nevyšlehl. Skupina nezastavuje, na nikoho se nečeká. Děláme si to hezký.

Ten den jsme úplně zapomněli zamluvit hotel. Kolem 19. hodiny jsou všechny hotely poblíž naší lokace plné. Na blind to bude po 200 km „vostrý“. Na 230. km jsme našli venkovskou usedlost a díky Ondrově

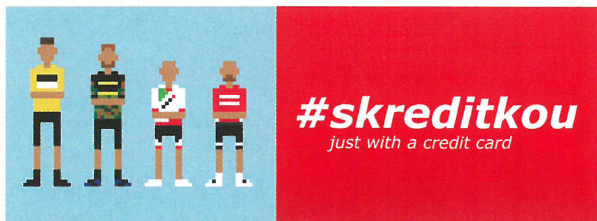
ZONYK AERO PRO

TOUGH, STREAMLINED DESIGN GIVES YOU A CLEAR, UNRESTRICTED VIEW OF THE ROAD AHEAD AND MAKES IT EASY TO KEEP AN EYE ON THE RIDERS BEHIND YOU. PROVEN BY NAIRO QUINTANA, WINNER OF VUELTA A ESPAÑA 2016 AND THE ENTIRE MOVISTAR TEAM.

ZONYK SERIES - ALSO AVAILABLE IN PRESCRIPTION
ADIDASSPORTEYEWEAR.COM

adidas

FACE THE RACE

ujeto v sedle kola: 1313 km na cestě do Romans + 105 km cesty na etapy Tour
průměrná délka jedné jízdy: 187 km
nastoupaných metrů: 16 088
průměrný čas pro doplňování energie během etap: 2,5 h
čistý čas jízdy za celou cestu do Francie: 43 hod.
spáleno kalorií na cestě: 29 500
průměrný denní dosah příspěvků na FB: 5000
počet plateb kreditní kartou: 21 Ziky + 18 Tom

profily všech etap včetně detailů o tepu, watttech a rychlosti: <https://www.strava.com/athletes/1059666>
podrobné reporty ke každé etapě na FB: <https://www.facebook.com/skreditkou>

francouzštině domluvili ubytování a obří hovězí steak velikosti Arizony. Stres je pryč, usnuli jsme jak mimina.

7. etapa: Villemotier–Romans-sur-Isère, 18. července

DÉLKA 207 KM, ČAS 7:21 HOD, NASTOUPÁNO 1877 M

Venkovské ráno nás přivítalo vůní smažených vajec a rozpečené bagety. Plán této etapy je stihnout dojezd závodníků 16. etapy Tour de France v Romans-sur-Isère. V cíli nás bude čekat Ája (Tomova obětavá přítelkyně), která sem přijede autem z Čech. Strategicky vybrala místo u restaurace na kraji města, abychom se po dojezdu etapy nezasekali v koloně a mohli hladce přejet do ubytování. A taky se pořádně nacpat.

Na 40. kilometru nám už bylo jasné, že proti tak silnému větru máme jen mizivé šance. V předvečer se zdálo, že bude bezvětří, ale opak byl pravdou. Místo plánovaných 33 km/h jsme trpěli pětadvacítkou a vítr si s námi hrál jak s loďkou na moři. Nepomáhaly ani trasérové zkratky. Jednoznačně nejtěžší etapa si právě vybírá svou daň. Malé množství obchodů, nesnesitelné vedro, velká žízeň, bolestivě popraskané rty a nervozita se projevuje na nás všech. Ája volá z cíle, ale má úpal, protože klima v autě nefunguje. To, že sem i přesto zvládla dojet, je neskutečné – ta holka je hrdinka a naše záchrana. I tak trochu sobecky doufáme, že nezapomněla přivést dostatek jídla.

My mezitím bojovali dál a začali šplhat na jeden z nekonečných kopců v Montferrat poblíž města Voiron. Kopce, které byly vidět už z dálky, nám to sice ztěžovaly, ale my už věděli, že cíl je za humny. Poslední rovinu před Romans-sur-Isère si nikdo z nás nepamatuje – na náměstí jsme dorazili asi 30 minut po dojezdu závodníků, ale nikdo to neřešil. Slavíme naše jedno velké vítězství - mise #skreditkou splněna!

Setkání s Ájou, focení před pódiem a 1313 km v nohách. Dávka, která nebyla zadarmo.

8. a 9. etapa, 19-20. července

DÉLKA 19 + 86 KM, ČAS 4:32 HOD,

NASTOUPÁNO 588 + 1726 M

Následující dny jsme si užili při pobytu v horách s výhledem na Alp d'Huez, odkud jsme na kole vyráželi společně fandit na Col du Galibier a posléze na Col d'Izoard – stále s plnou brašnou pod sedlem. Jak se ukázalo, tak vrtochy počasí v horách nad 2500 m umí pořádně vytrestat. Zataženo a opakované přeháňky nám moc dobře nedělaly, ale při porovnání s tím, co jsme prožili v předchozích dnech, nás ani toto nemohlo rozházet. Atmosféra Tour de France to jednoznačně vynahradila každému. Fandění našim klukům za doprovodu burácejících diváků bylo dalším z nezapomenutelných zážitků.

Naprosto nejlepší odměnou pro nás byl však den strávený na Col d'Izoard. Slunečné počasí a motivace posledního dne naší cesty nemohl rozházet ani fakt, že kopce byly uzavřené pro veřejnost relativně brzy. S velkou mírou zkušeností v hledání na google mapách a nemalým odhodláním jsme, stejně jako několik desítek fanoušků, objeli uzavírky (i po poli a štěrku, pokud to bylo nutné), abychom o 16 km výše na vrcholu Izoardu strávili při Tour jeden z nejhezčích dnů tohoto výletu, který zakončil povinný závod na ceduli. Domů jsme už vyráželi autem, nabití pozitivními emocemi a s nezapomenutelnými vzpomínkami, které za to rozhodně stály.

Tomáš Hrubý, Petr Zikmund, www.skreditkou.cz

Foto: Stanislav Bambula a Tomáš Tesař

SKUPINA NEZASTAVUJE,
 NA NIKOHO SE NEČEKÁ.
 DĚLÁME SI TO HEZKÝ.